

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA

Bulletin speciál

Číslo 1
15. ledna 2015

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA POMÁHÁ JIŽ POPATNÁCTÉ

Tříkrálová sbírka Charity Česká republika je největší dárcovskou událostí v naší zemi. Desetitisíce koledníků v celé České republice se letos opět zapojují do sbírky na pomoc potřebným. Z darů, které dárci vhodí koledníkům do zapeče-

těných kasiček, pomůže 65 % přímo v obci nebo v regionu, kde sbírka probíhá. 15 % využije dle svých diecézních záměrů diecézní Charita, 10 % pomůže potřebným v zahraničí. Po 5% jde pak na celostátní projekty a režie sbírky.

Arcidiecézní charita Praha oznámila již v prosinci diecézní záměry sbírky: výtěžek podpoří potřebné rodiny a matky s dětmi, vznik nových farních Charit v pražské arcidiecézi a také Českou nemocnici sv. Karla Lwangu v Ugandě. □

ČESKÁ NEMOCNICE BOJUJE V UGANDĚ s podvýživou i malárií

**AKTUÁLNĚ
z Ugandy**

V České nemocnici sv. Karla Lwangu začínala jako zdravotní sestra, nyní je její ředitelkou. Přestože každý den musí čelit nečekaným situacím a novým obtížím, slovenské řeholní sestře LAURE se daří nejen udržet nemocnici v chodu, ale také ji dále rozvíjet.

□ **Co vše obnáší vést nemocnici, která ročně ošetří 25 tisíc pacientů, převážně těch nejchudších?**

Snažím se věnovat nejen organizačním věcem, ale vidět především konkrétní pacienty. Mnohdy pláčou bolestí a těžko se vyrovnávají s tím, že oni nebo jejich blízcí umírají. Snažím se jim naslouchat a potěšit je. Nedávno za mnou přišel jeden chlapec a řekl mi, že jsem jako jeho máma, kterou ztratil. To mě velmi dojalo. Snažím se proto, aby dveře ředitelny byly pro všechny stále otevřené. Pacienti a personál mě neberou jen jako šéfovou, ale přicházejí ke mně s úsměvy, slzami i problémy. Vědí, že nemohu vše vyřešit, ale je pro ně důležité, že je vyslechnu a že za nimi stojím.

Pokračování na straně 5

Milí přátelé,

uplynulý půlrok přinesl řadu novinek. Mezi všemi bych vyzvedl dvě události, jednu výjimečnou a druhou docela všední. Tou výjimečnou je 23. benefiční koncert ve Smetanově síni Obecního domu. Více než tisíc dárců a přátel Charity se sešlo na jednom místě a vyjádřilo tak svou podporu charitnímu dílu. Chtěl bych jim touto cestou poděkovat. Druhá „událost“ není událostí v pravém slova smyslu.

Media totiž obvykle nepovažují všední věci za zajímavé a hodné povšimnutí. Když ale uvažuji o uplynulém půlroce, je pro mě důležité, že desítky charitních služeb a stovky pracovníků v pražské arcidiecézi poskytovaly spolehlivě, s odborností i empatií svou pomoc a podporu potřebným lidem, konkrétně seniorům, rodinám, lidem bez domova, lidem s postižením a všem, kdo se ocitli v tíživé životní situaci.

Mezi novinky patří bezesporu skutečnost, že téma sociálního bydlení, jemuž jsme se během roku intenzivně věnovali, si vzala za své katolická církev. Spolu

s Charitou plánuje pomáhat lidem, kteří podporu v oblasti bydlení potřebují. Věnovali jsme se podpoře nových farních Charit v pražské arcidiecézi. Chtěl bych touto cestou poděkovat novým ředitelům a ředitelkám farních Charit za jejich odvahu a obětavost. Rozvoj nových služeb a projektů nejsou nikdy snadné a vyžadují opravdové osobní nasazení.

Dovolte mi popřát vám hodně zdraví, spokojenosti a úspěchů v novém roce.

Ing. Jaroslav Němec
ředitel

Arcidiecézní charity Praha

23. BENEFIČNÍ KONCERT ZAPLNIL SMETANOVU SÍŇ OBECNÍHO DOMU

Obecní dům v Praze hostil dne 31. října 2014 benefiční koncert Arcidiecézní charity Praha. Jeho výtěžek podpořil Českou nemocnici v Ugandě. V podání Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK a Českého filharmonického sboru Brno zazněla Janáčkova Glagolská mše. Benefiční koncert se konal pod záštitou kardinála Dominika Duky a navštívila ho řada významných osobností, například apoštolský nuncius v České republice Mons. Giuseppe Leanza, kardinál Miloslav Vlk, biskup Václav Malý, mi-

nistryně spravedlnosti Helena Válková, velvyslanci Itálie, Lucemburska, Peru, Mexika, Iráku, Giuseppe Leanza, kardinál Miloslav Vlk, biskup Václav Malý, mi-

Filipín a Suverénního řádu maltézských rytířů, dále poslanci Parlamentu ČR a zástupci státní správy a samosprávy. □

Jednou větou

MOZAIKA UDÁLOSTÍ ZE ŽIVOTA CHARITY V PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZI

➤ Služby Farní charity Roudnice nad Labem – nízkoprahové zařízení pro děti a mládež a sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi – se přestěhovaly do větších a nově zrekonstruovaných prostor.

➤ Farní charita Beroun se aktivně zapojila do akce Noc venku na podporu lidí bez domova.

➤ Farní charita Praha 3-Žižkov uspořádala již potřinácté akci Strom splněných přání, díky níž zajistila vánoční dárky pro děti ze sociálně slabých rodin, azylových domů a dalších zařízení.

➤ Dobročinný projekt na získání vánočních dárců pro rodiny a děti v sociální nouzi zorganizovala také Farní Charita Praha 7-Holešovice.

➤ Lidé bez domova mohou v Azylovém domě sv. Terezie nově využít počítače s internetem.

➤ Pracovníci Arcidiecézní charity Praha se během Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi setkali s více než osmi sty poutníky a představili jim práci Charity.

➤ Ukrajinský básník Stanislav Chernilevskiy, který byl od února do června 2014 pacientem v programu MEDEVAC, představil v Praze svou novou sbírku básní.

➤ Arcidiecézní charita Praha spoluprádala v Mladé Boleslavi multikulturní akci zaměřenou na poznávání kultur Ukrajiny a Mongolska. □

➤ Díky grantu společnosti KPMG mohli klienti Domova pro seniory Mukařov a Domova se zvláštním režimem v Praze 5 uskutečnit během roku 2014 řadu výletů, například na zámek Štířín, do Mnišku pod Brdy, do Průhonického parku či pražské Botanické zahrady.

➤ Farní charita Kralupy nad Vltavou převzala pod své vedení od Arcidiecézní charity Praha Azylový dům pro matky s dětmi a Dům na půl cesty v Kralupech nad Vltavou.

➤ Více než stovka pracovníků Arcidiecézní charity Praha a Farních charit z pražské arcidiecéze se zúčastnila duchovní formace, kterou vedl P. Michael Špillar. □

POMOC LIDEM BEZ DOMOVA V ZIMĚ POSÍLÍ

Zima představuje pro lidi bez domova mnohdy ohrožení na životě a zdraví. Proto Charita posílila svou pomoc, kterou celoročně lidem bez přístřeší poskytuje.

Arcidiecézní charita Praha rozšířila provoz nízkoprahových denních center jak v Praze, tak

v Brandýse nad Labem. Lidé bez domova mají k dispozici stravu, hygienu a osázení.

V Praze budou sociální pracovníci vyhledávat ohrožené osoby také v terénu. Pomocí Charita bude s ostatními poskytovateli sociálních služeb vyměňovat informace o volných kapacitách nocleháren. Kapacitu lůžek doplňuje v zimě nová noclehárna v pražských Vysočanech, kterou provozuje pražská Charita spolu s Armádou spásy. V Brandýse nad Labem je zase Charita připravena v mrazech otevřít nízkoprahové centrum i v noci pro přespání na „teplé židli“. □

Darujte zimní oblečení

Azylový dům sv. Terezie přijímá od veřejnosti vyprané oblečení. Odevzdávejte prosím textil, který je využitelný pro lidi v tíživé životní situaci a který je čistý a vypraný. Oblečení můžete darovat v Pernerově ul. 20 v Praze-Karlíně.

Kontakt: tel.: 224 815 995.

PĚT TISÍC KILOGRAMŮ POTRAVIN PRO POTŘEBNÉ

Do druhého ročníku Národní potravinové sbírky se zapojily Charity v celé ČR. Organizovaly průběh sbírky v obchodech a vybrané potraviny nyní využívají ve prospěch svých klientů v azylových domech a dalších zařízeních. Jaké jsou výsledky sbírky v pražské arcidiecézi?

Dobrovolníci Farní charity Beroun v Penny Market Beroun.

Sbírky se účastnily Charity v Praze, Příbrami, Roudnici nad

Labem, Berouně, Kolíně a Vlašimi. Dohromady vybraly 5 040 kilogramů trvanlivých potravin! Lidé darovali nejčastěji těstoviny, rýži, mouku, olej, cukr, konzervy, ale i piškoty, čokoládu a čaj.

Vybrané potraviny podpoří klienty v řadě charitních zařízení, například v sociálních bytech v pražských Třeboradicích či v azylových domech, které Charity provozují v Roudnici nad Labem, Praze či Brandýse nad Labem. □

Charitní obchůdky jsou místy vzájemné pomoci

„Kontejnery neděkují,“ oznamuje jedno z hesel zdobících nový charitní obchůdek Farní charity Vlašim. Než odložíte své nepotřebné oblečení do sběrného kontejneru, vězte, že je můžete darovat také do charitního obchůdku. Ten sbírá nejen oblečení a obuv, ale i hračky a potřeby pro domácnost.

Dary pomohou potřebným, a to hned dvěma způsoby. Jak název napovídá, veškerý sortiment obchůdku si mohou lidé koupit. Za symbolické ceny, protože pořizovací náklady jsou pro charitu nulové. Celá tržba je po úhradě nutných nákladů, například nájmu, věnována na pomoc potřebným. Vlašimský charitní obchůdek zároveň slouží jako výdejní místo materiální pomoci. Potřební si mohou vybrat zboží se 75% slevou. „Potřebnost klienta zjišťujeme v rámci naší občanské poradny,“ vysvětluje Dana Kucharčíková z Farní charity Vlašim.

V pražské arcidiecézi provozuje dva dobročinné obchůdky

také Farní charita Beroun. Nejčastěji prodává oblečení, domácí potřeby, knihy, hračky či obrazy. Zboží lze darovat přímo v obchodech, v sídle charity nebo zaslat poštou. □

CHARITNÍ OBCHODY NAJDETE NA ADRESÁCH:

Vlašim, Blanická 816
(naproti benzince Papoil)
Hořovice, Nerudova ulice 113
Beroun, Plzeňská třída 34

Kontakty:
Mgr. Soňa Křikavová,
tel. 724 310 939,
e-mail: sonak.fchberoun@seznam.cz
(Beroun, Hořovice);

Ing. Dana Kucharčíková, DiS.,
tel. 733 143 857,
e-mail:
socialnipracovnik@charitavlasim.cz
(Vlašim)

NOVÝ CHARITNÍ ŠATNÍK pro potřebné V KOLÍNĚ

Na konci listopadu otevřela Farní charita Kolín nový charitní šatník. Nové službě pro potřebné požehnal Mons. Karel Herbst. Šatník přijímá oblečení od veřejnosti a poskytuje je sociálně potřebným. Sídli na adrese Zengrova 356, Kolín IV. □

ČESKÁ NEMOCNICE BOJUJE V UGANDĚ S PODVÝŽIVOU I MALÁRIÍ

Pokračování ze strany 1

□ Jací lidé přicházejí do nemocnice v Buikwe? A kolik jich bývá?

Jsou to lidé z nejbližšího okolí, ale například i z ostrovů Viktoriina jezera. Většinou velmi chudí. Jejich počet se proměňuje, ale ambulancemi projde týdně tak 200–300 pacientů. Nejvíce lidí bývá hospitalizováno na všeobecném oddělení, zhruba 30 hospitalizovaných dětí týdně míváme na pediatrii. Přichází k nám i mnoho nastávajících maminek, někdy až sto za týden. Hospitalizovaných pacientů tak máme některé týdny až dvě stovky. Nejtěžší zákroky provádíme na chirurgii, kde je sice jen šest postelí, ale škála operací je poměrně široká; ošetřujeme úrazy, popáleniny, provádíme cisařské řezy. Skladbu pacientů ovlivňuje například i období dešťů, to je pak více malárie a zápalů plic.

□ S jakými nemocemi se potýkáte nejčastěji?

Nejčastější je malárie. Ta s sebou přináší anémii, protože parazit z komára, který vyvolává malárii, ničí červené krvinky. Některé děti pak na anémii i umírají. Velkým problémem jsou HIV pozitivní pacienti, kteří se mnohdy přicházejí léčit pozdě, nemoc si nechtějí přiznat. Společensky je tu totiž HIV tabu a pozitivní lidé jsou často bráni jako méněcenní. Kvůli špatné imunitě a zanedbání léčby pak umírají třeba na tuberkulózu.

Potýkáme se i se žloutenkami, meningitidami a dalšími nemocemi.

Řešíme velmi často i infekce vnitřních orgánů způsobené špatnou hygienou. Týká se to především lidí, kteří nemají domy, ale žijí v chatrčích ze slámy a hlíny. Jsou to infekce močových cest, dýchacích cest a žaludeční obtíže.

□ Jak je to tu se stravou? Umírají lidé na podvýživu?

Nemohu říct, že by neměli dostatek stravy. Je tu mnoho ovoce a zeleniny, ale problém je, že se stravují jednostranně, jídla postrádají pestrost. Jedí vařené či dušené banány s fazolemi a kaši z kukuřice. Je to vydatné, ale když to jedí pořád, odrazí se to na jejich zdraví. Mnoho dětí je podvyživených, přestože rodina chová ovce, krávy nebo kozy. Mléko a mléčné výrobky většinou neumějí dobře využívat. Děti jsou zde vnímány jako velké bohatství,

rodiny jsou proto někdy až příliš početné. Navíc třináctileté, čtrnáctileté děti už někdy mají své vlastní děti. Je to nezákonné, ale ve vesnicích na to nikdo moc nehledí. Ministerstvo zdravotnictví naštěstí začíná organizovat různé osvětové aktivity, u nás v nemocnici máme nutriční programy. Někdy totiž stačí jen málo. Přijde k nám mladá matka, která je šťastná, že má dítě, ale neví, jak je správně krmit. Když jí řekneme, že její tělo je připraveno dát dítěti mléko, jen se směje. Přitom mléko má a stačí ji jen naučit, jak správně kojit. Problémem je, pokud je sama matka podvyživená. To pak tělo dává místo mléka třeba jen vodu. Tři sestry a jeden zdravotní bratr se tomu hodně věnují. Připravují matky už před porodem a učí je, co by dítě mělo a nemělo dostávat a kdy je k čemu vhodný čas. Zajišťujeme i mléko od farmářů, abychom mohli děti případně dokrmovat.

❑ Chodí k vám jen matky s komplikacemi anebo provádíte i běžné porody?

Obojí. Máme program pro těžhotné matky, které k nám pravidelně přicházejí. Další chodí na přípravu do jiných center, ale rodit chtějí u nás v nemocnici, tak přicházejí až před porodem. Jsou ale i matky, jež předporodní přípravu zanedbají a přijdou, až když se objeví komplikace. Ty pak často musíme řešit císařským řezem nebo jiným chirurgickým zákrokem.

❑ Všiml jsem si, že tato nemocnice není bezplatná.

Přesto je v okolí nejlevnější. Jsme charitní nemocnicí sponzorovanou z ČR, peníze na léky dostáváme z Prahy. Jsme tu pro chudé a pro ty nejpotřebnější, proto sídlíme u osad nedaleko pralesa. Pacienti si musí hradit lékařské zákroky, ale jsou to částky pro ně přijatelné. I ti nejchudší mají většinou nějaký drobný příjem – například prodávají ovoce nebo jiné plodiny. Někdy jim pomohou příbuzní. Též se jim snažíme vyjít vstříc a pokud nemohou zaplatit celou částku, hradí jen část. Má-

me i fond, díky němuž můžeme zaplatit péči těm, kteří nemají vůbec nic. Když jsem pracovala na chirurgickém oddělení, viděla jsem, že někteří pacienti čtyři nebo pět dní nic nejedli. Těm jsem pak většinou šla sehnat nějaké jídlo. Peníze se na to vždycky nějak našly.

❑ Mezi místními lidmi má Česká nemocnice sv. Karla Lwagy velmi dobré jméno. Existují výkony, díky nimž je výjimečná?

Jeden z našich lékařů se v Kampale (hlavní město Ugandy – *pozn. red*) naučil amputace, odstraňování rozštěpů i drobnější plastiky. Učil se to

právě proto, abychom mohli nabídnout něco, co jiné nemocnice neumějí. Z okolních zdravotnických zařízení nám posílají i pacienty k operacím nádorů v dutině břišní, na rentgeny, i třeba na sono. Velkou výhodou je pro nás i dobrá spolupráce s krevní bankou v Kampale. Díky ní máme většinou dostatek krve, což bývá u jiných nemocnic problém.

❑ Jak se daří nemocnici financovat?

Díky Arcidiecézní charitě Praha a dárcům z Česka se to daří, ale musíme být velmi hospodární a důkladně přemýšlet, jak kterou korunu utratíme. Přispívá nám podle svých možností i místní diecéze a jiné katolické organizace, ale i od nich nepřicházejí peníze úplně pravidelně. Jsme si vědomi, že nemocnice může pomáhat jen díky tisícům českých dárců. Jsme proto vděční za každý malý dar i příspěvek, který dostaneme. Jen díky nim může nemocnice takto fungovat. ❑

TOMÁŠ KUTIL

Článek vyšel v *Katolickém týdeníku* č. 47/2014.

VAŠE DMS POMÁHAJÍ

Českou nemocnici v Ugandě můžete podpořit zasláním SMS ve tvaru **DMS UGANDA** na číslo 87 777.

Cena jedné DMS je 30 Kč, Arcidiecézní charita Praha obdrží 28,5 Kč.

Zašlete-li SMS ve tvaru **DMS ROK UGANDA**, částka 30 Kč Vám bude automaticky každý měsíc po dobu jednoho roku odečtena.

SPONZORSTVÍ NEMOCNICNÍHO LŮŽKA
Stovky dárců podporují Českou nemocnici v Ugandě pravidelně v programu

Sponzorství nemocničního lůžka. Týdenní náklady na lůžko se pohybují od 300 do 1 100 korun. Za účast v programu obdrží každý dárcé tištěný certifikát.

Dar je možné poukázat na dárcovský účet 749011/0100 pod variabilními symboly 208 05 – 208 09 podle vybraného typu lůžka.

Více informací najdete na www.nemocniceuganda.cz

nebo v kontaktní kanceláři Centra zahraniční spolupráce (Londýnská 44, Praha 2, tel.: 224 246 519).

SOCIÁLNÍ BYDLENÍ NAVAZUJE NA AZYLOVÉ DOMY

Na začátku loňského roku vyčlenila Arcidiecézní charita Praha vlastní bytový dům v Praze-Třeboradicích pro účely sociálního bydlení. Položili jsme v této souvislosti několik otázek řediteli pražské Charity Ing. JAROSLAVU NĚMCOVI.

❑ Co vás vedlo ke zřízení sociálních bytů?

Důvodem byla naše dlouhodobá zkušenost se situací klientek azylových domů pro matky s dětmi. Arcidiecézní charita Praha provozuje dva takové domy, ročně jimi projdou dvě stovky klientů. Dalších pět azylových domů provozují naše farní charity. Matky s dětmi se často dostávají do bludného kruhu využívání sociálních služeb. Když musí opustit azylový dům, který je jen dočasným bydlením, zpravidla hledají další, ačkoli by byly schopné bydlet samostatně, pokud by měly příležitost získat cenově dostupné bydlení.

❑ Sociální bydlení tedy slouží primárně matkám

❑ děti opouštějícím azylové domy?

Máme k dispozici šest bytů, proto jsme museli vybrat cílovou skupinu, již se budeme věnovat. Rozhodli jsme se zaměřit na pomoc matkám s dětmi, které opouštějí azylové domy, a dále rodinám, jimž bylo z důvodu nevyhovující bytové situace odebráno dítě nebo děti do ústavní péče. Díky řádné nájemní smlouvě může taková rodina žádat o navrácení dítěte. Dvě děti ve věku dva a čtyři roky se již do rodiny v našem sociálním bytě vrátily.

❑ Zástupci Církve a Charity jsou aktivní také při tvorbě koncepce sociálního bydlení. Jak tyto aktivity probíhají?

Naši zástupci se účastní Mezirezortní komise Ministerstva práce a sociálních věcí, která má za úkol zpracovat koncepci a poté zákon o sociálním bydlení. Charita tak nabídla svou odbornost a zkušenosti získané díky bohaté činnosti v rámci jedinečné celorepublikové sítě. Církev vyjádřila svoji připravenost podpořit sociální bydlení finančně, pokud stáhne přijetí smysluplných pravidel pro sociální bydlení.

Ztrátou bydlení jsou v České republice ohroženy desetitisíce obyvatel. Potřeba systémového řešení v oblasti sociálního či podporovaného bydlení je velmi naléhavá. Věřím, že naše aktivity v této oblasti přispějí k uspokojivému a co nejrychlejšímu řešení této situace. ❑

NEJSEM TAK STRAŠNÁ MÁMA

Paní Tereza žila od letošního července do nedávna v Azylovém domě pro matky s dětmi v Kralupech nad Vltavou. Dnes bydlí v sociálním bytě pražské Charity. Za sebou má zkušenost života na ulici, ale i mnohem horší zážitky.

❑ Jak jste se dostala na ulici?

Pocházím z Moravy a do Prahy jsem se před léty stěhovala s přítelem za prací. Bohužel jsme po nějaké době přišli o zaměstnání, a tím i o příjem a bydlení. Snažili jsme se to řešit, ale skončili jsme na ulici.

Ilustrační foto

Ze začátku jsme to brali jako leg-raci, měli jsme stan a bylo to jako kempování v létě. Sbírali jsme papír, železo, vše, co se dalo zpeněžit, abychom měli co jíst.

Co bylo v té době nejtěžší?

Nejtěžší byla nesvoboda. Po-cit, že nemůžeme dělat to, co bychom chtěli. Když jsme shá-něli zaměstnání, odmítali nás. Všechno směřovalo k ničemu. Bylo mi 27 let a neměla jsem žádný cíl.

Byla jste smířená se svou situací?

Situace se změnila, když jsem zjistila, že čekám dítě. Po porodu jsem neměla kam jít, ale nechtěla jsem se Davidka v žádném případě vzdát. Můj přítel nám pomoci neuměl, naštěstí jsem mohla být v koje-neckém ústavu v Krči.

Co bylo dál?

Po čtyřech měsících jsem se stěhovala do Azylového domu Gloria a po roce jsem odešla bydlet na ubytovnu. Tam to ale ne-šlo, byly tam strašné podmínky. Když mi vedoucí Azylového domu Gloria nabídla možnost využít Azylový dům pro matky

s dětmi v Kralupech nad Vltavou, s radostí jsem to přijala. Žilo se mi tam dobře, měla jsem vše, co jsem potřebovala a hlav-ně mi vždy ochotně pomohli a poradili, jak s dítětem.

Co vám třeba poradili?

Když třeba malého oblékám, mluvím na něj, aby neměl strach, protože byl vždycky vystraše-ný. Teď mu vysvětlím, co s ním dělám, že ho obléknu a půjdu s ním ven. S Davidkem si teď víc povídám, ukazují mu věci a ří-kám jejich názvy. Když chce ně-co podat, tak po něm chci, aby pojmenoval, co chce podat. Také už si vím víc rady, co dělat, když se syn vzteká. Říkajíj tomu posilo-vání rodičovských kompetencí. Hodně mi to dalo, ujistilo mě to, že nejsem tak strašná máma.

Jaké bylo vaše vlastní dětství?

Otřesné! Můj nevlastní otec mě dlouho týral, jednoho dne mě znásilnil a pobodal a celou noc mě nechal ležet v krvi. Jeho zavřeli a já jsem byla dlouho v nemocnici, měla jsem zlomené žebro. Když mě otčím bodl, tak těsně minul srdce. Bratřovi, kterého měla matka s otčím, byly tři měsíce. Mat-

ka se tehdy nervově zhroutila. Bratra jsem čím dál víc nesnáše-la a matku jsem neposlouchala.

Jaký máte spolu dnes vztah?

S matkou i bratrem jsme si to vyříkali, ale bratr je rok a půl nezvěstný. Když jsem to šla ozná-mit na policii, odmítli to řešit.

Nedávno jste se stěhovala do nového sociálního bytu...

Na nic jiného bych nemě-la peníze. Přítel má invalidní důchod, má nemocné srdce a Marfanův syndrom, momen-tálně je v nemocnici. Když mi paní Fránová (sociální pracovni-ce Charity) nabízela možnost jít bydlet do sociálního bytu, ne-věřila jsem, že to vyjde. Znělo to až příliš krásně. Jsem za byt opravdu vděčná.

Co vidíte, když se ohlédnete do minulosti?

Je to jako špatný sen, noční můra. Jsem šťastná za to, že jsem nyní tam, kde jsem. Jsem ráda, že mohu být s Davidkem a že se nám jeho otec snaží pomoci, i když je nyní vážně nemocný.

Plánujete pro vás nějakou budoucnost?

Těším se, že budu konečně žít jako normální člověk. Moc si přeji, aby byl můj syn zdravý a šťastný a udělám pro to všechno. Těším se, že jednou budu mít práci a zaplatím své dluhy. Je mi jasné, že to nepů-jde tak rychle, ale stejně dou-fám, že pro sebe a pro Davidka najdu naše místo na slunci. □

Rozhovor vyšel ve Zpravodaji Arcibiskupství pražského

50 LET NEZÁVISLOSTI ZAMBIE: DĚTI Z ADOPCE NA DÁLKU® SE UČILY O HISTORII V SOUTĚŽÍCH

Zambie oslavila v říjnu 50 let od prohlášení nezávislosti. Děti v programu Adopce na dálku® se tématu věnovaly v několika aktivitách. „Od března do května probíhala výtvarná soutěž pro žáky mladších ročníků, v druhém školním trimestru pak následoval kvíz a literár-ní soutěž pro starší studenty,“ říká Aleš Vacek, který Adopce na dálku® přímo v Zambii ko-ordinuje. Všichni zúčastnění se dozvěděli víc o historii vlastní země, výherci si pak odnesli hodnotné ceny. □

MÁME DŮVOD SLAVIT?

Jak vidí oslavy nezávislosti pan MARTIN MOYO, ko-ordinátor Adopce na dálku® v Mpanshye?

„Zambie se při-pravuje na oslavy nezávislosti, ale máme vůbec dů-vod něco slavit? Jiné země, kte-ré získaly nezávislost později a byly na tom s hospodářstvím hůře, jsou na tom dnes ekono-micky mnohem lépe. Většina lidí u nás stále nemá základní prostředky k životu a kvalitní vzdělání je jen pro majetné. Vysoká korupce politiků a špat-né rozhodování našich vlád neustále zapříčiňují rostoucí ceny a inflaci. Tím se chudoba obyčejných lidí zvyšuje, což je zejména vidět na venkovských

oblastech. Není zde žádná infrastruktura, a pokud jsou zde nějaké školy, jedná se o ty samé budovy, jež postavili mi-sionáři ještě před nezávislostí. Ani padesát let od nezávislosti není v Mpanshye, kde je navíc i misijní nemocnice, zavedena

elektřina, a to jsme jen 190 km od hlavního města Lusaky. Kdy-by všichni lidé měli přístup ke vzdělání a školství bylo zdarma, přineslo by to velkou změnu lidí a společnosti jako celku... Až pak by se nezávislost Zam-bie i pro mne stala realitou.“ □

Arcidiecézní charita Praha působí v Zambii od roku 2006.

Pomáhá pěti stovkám dětí v programu Adopce na dálku® a stovky dalších zapojuje do mimoškolních aktivit a do-učování.

Na pomoc komunitě rozvíjí pražská Charita několik pro-jektů. Dlouhodobě nezaměstnaní se mohou vyučit v obo-ru krejčí/krejčová a získat podporu při založení vlastní dílny. Nově založená pekárna s obchůdkem vytváří další pracovní místa a její zisk podporuje sociálně potřebné.

Všecké aktivity pražské Charity v Zambii koordinuje na místě český pracovník.

ČESKOU POMOC V ZAMBII OCENIL BISKUP DIECÉZE SOLWEZI CHARLES KASONDE

Biskup Charles Kasonde navštívil Českou republiku poprvé.

Ředitel Arcidiecézní charity Praha Jaroslav Němec, biskup Charles Kasonde

Koncem listopadu navštívil Českou republiku biskup CHARLES KASONDE z diecéze Solwezi v Zambii. V Evropě navštívil několik zemí včetně Itálie, Německa či Španělska, a tak bylo snadné přicestovat také do Prahy. Biskup Kasonde se setkal nejen se zástupci Arcidiecézní charity Praha a pražského arcibiskupství, ale také s dárci programu Adopce na dálku®.

□ Proč jste se rozhodli navštívit Českou republiku?

Cílem mé cesty bylo poznat osobně lidi, kteří stojí za pomocí mé diecéze Solwezi. Přišel jsem za tuto laskavou a štedrou podporu poděkovat. Díky programu Adopce na dálku® studuje v Zambii pět stovek dětí na základních, středních a nyní i na vyšších školách. Vzdělání a vědění jsou klíčem k úspěchu a k lidské svobodě. Vzdělání dává člověku více volnosti vybrat si v životě to, čemu se chce věnovat.

□ Možná, že si lidé v České republice, kde je stoprocent-

ní gramotnost, nedokáží ani představit, jaký je život bez dovednosti číst a psát.

Žít bez znalosti čtení, psaní a počítání je každopádně těžké. Ovlivňuje to každodenní život. Pokud si chcete něco koupit, musíte znát měnu a chápat, kolik peněz potřebujete k nákupu konkrétních věcí. Stále je v Zambii bohužel mnoho lidí, kteří neumí počítat, není pro ně běžné zacházet s penězi, jít si něco koupit. Bez základní gramotnosti je obtížné využívat například dopravu, přečíst jízdní řád, názvy ulic či dopravní značky.

□ Dnešní svět zkrátka počítá s tím, že člověk číst a psát umí.

Ano. A pokud to tak není, zůstáváte stranou. Je to jako rychlý vlak. Bud' v něm jedete anebo ne. Všichni lidé v Zambii by měli do tohoto vlaku naskočit. Jízdenkou je vzdělání.

□ Můžete těmto lidem pomoci?

Díky podpoře českých dárců pořádáme alfabetizační kurzy pro dospělé. Prošlo jimi mnoho

lidí, kteří získali nejen základní gramotnost, ale i sebedůvěru a schopnost plánovat svou budoucnost. Rádi bychom v pořádání těchto kurzů pokračovali.

□ Mají o ně lidé zájem?

Existují dvě skupiny lidí. Někteří mají velký zájem, neboť si uvědomují důležitost vzdělání. Jsou však i lidé, zvláště v odlehklých vesnicích, kteří zájem nemají. Žijí primitivním způsobem života, v chudobě. Pokud je nemoc, potřeba obživy či jiné okolnosti donutí navštívit město, setkávají se s novou realitou, jež je pro ně cizí, nesrozumitelná. Někdy je to přiměje k tomu, aby se o vzdělání začali zajímat.

□ Poblíž Solwezi se nacházejí měděné doly. Je to pro místní lidi výhodou?

Měděné doly dávají místním pracovní příležitosti. Jde však především o nekvalifikovanou práci ve špatných pracovních podmínkách. Dobré pozice jsou obsazovány lidmi z Lusaky (pozn. hlavní město Zambie). Měděné doly tedy nějaké vý-

hody přinášejí, ale místní lidé jich nemohou plně využít.

□ Jaká je politická situace v Zambii?

Poměrně stabilní. V lednu proběhne prezidentská volba. Prezident Michael Sata v říjnu po dlouhé nemoci zemřel. Byl jmenován prozatímní prezident Guy Scott, muž bílé pleti, který stál v čele jedné z nejsilnějších politických stran.

□ Co vás čeká po návratu do Zambie? Jaké jsou vaše priority a plány do budoucna?

Dlouhodobě se věnuji dvěma prioritám. Jednak pastorační, protože bez ní církev postupně slábne. Chtěl bych dát schopným kněžím příležitost k dalšímu vzdělávání v oboru teologie a rozvojových studií. Systematická podpora katechetů, zvláště na vesnicích, je také důležitá.

Druhou oblastí je vzdělávání. Již jsme o tom hovořili. Rozšiřuje lidem obzory a možnost volby. Navíc přispívá k rozvoji celé společnosti. Úsilí bychom chtěli zaměřit především na podporu učňovských oborů

pro mládež. Pokud se mladý člověk vyučí tesařem, mechanikem, krejčím nebo elektrikářem, uživí sebe a svou rodinu a bude schopný posílat své děti do školy.

Dovolte, abych závěrem poděkoval dárcům z České republiky. Jsem vděčný jim, pražské arcidiecézi a její Charitě za veškerou pomoc, kterou poskytují lidem v mé diecézi. Přál bych si, abychom ve všech aktivitách na pomoc potřebným pokračovali a dále je rozvíjeli. Ať vám Bůh žehná.

PŘÍBĚH
Z INDIIE

Ze zodpovědnosti k dárkyni z Česka jsem začala pilně studovat. TEĎ STOJÍM NA VLASTNÍCH NOHÁCH

Deepthi Priya je nejstarší dcerou Daniela a Ireny Monteiro z vesnice Hosabett v Manjeshwaru. Má další dvě sestry: Daphny, jež pracuje jako zdravotní sestra v nemocnici v Mangalore a Dishu, která také studuje obor zdravotní sestra. Jejich bratr Dariel se učí na elektrikáře. Deepthi Priya Monteiro ukončila před dvěma lety své bakalářské studium.

Gabriele, začala jsem studovat velmi pilně. Později jsem se dozvěděla více o námaze, kterou paní Gabriela musela vynakládat, aby mohla finančně přispívat na mé studium. Je to především její zásluha a zásluha dalších dobrých lidí, kteří mě v mém studiu podporovali, že teď stojím na vlastních nohách. Hned po absolvování studia jsem získala místo rozvojového pracovníka v nevládní organizaci a sama si vydělávám na živobytí. Finanční úroveň i zdravotní podmínky mé rodiny se zlepšily. Jsme vděční paní Gabriele i Charitě Praha za všechnu jejich podporu."

„Když jsem byla malá, moje rodina se ocitla ve velmi těžké ekonomické situaci a rodiče si nemohli dovolit posílat nás všechny do školy. V roce 2002 jsem byla zařazena do vzdělá-

vacího programu organizovaného Arcidiecézní charitou Praha z České republiky. Byla jsem tehdy v sedmé třídě, a protože jsem cítila velkou zodpovědnost vůči své dárkyni, paní

POMOZTE I VY VYTVOŘIT DALŠÍ ŠTASTNÝ PŘÍBĚH

Kontaktujte Arcidiecézní charitu Praha na e-mailové adrese: pomocdozahranici@praha.charita.cz, telefonním čísle 224 246 519 nebo na webových stránkách www.adopcenadalku.cz.

PODPORA PROJEKTŮ V INDII POKRAČUJE

Podpora místních komunit a sociální práce podporující jednotlivé rodiny ve vesnicích jsou dnes již nedílnou součástí programu Adopce na dálku®. Ve spolupráci s partnerskými organizacemi v Indii jsme vybrali projekty, které budou v tomto roce podpořeny. Projekty spadají do pěti hlavních tematických oblastí:

VZDĚLÁVÁNÍ

Podpora vzdělávání patří mezi naše dlouhodobé priority. Plánujeme proto podpořit různé aktivity od zakládání a renovací počítačových učeben a vybavení vědeckých laboratoří na školách po vzdělávací akce pro rodiče nebo pořádání výučných kurzů pro mladé lidi, kteří z různých důvodů nedocházeli do školy.

KOMUNITNÍ ROZVOJ

V této oblasti je úplnou novinkou projekt sdružování drobných farmářů a výrobců

do skupin a organizací. Sdružení do organizací s sebou přináší řadu výhod: snadnější prosazování společných zájmů, posílení tržní síly, vyhnutí se nevýhodným zprostředkovatelům atd. Kromě toho tradičně podpoříme činnost svépomocných skupinek, budeme zvyšovat povědomí o dostupných vládních programech a posilovat angažovanost žen ve veřejném životě.

Jednotlivé projekty postupně blíže představíme na našich webových stránkách a v Bulletinu, který vychází v elektronické podobě měsíčně. Pokud nejste jeho pravidelnými odběrateli, přihlaste se na www.praha.charita.cz/onas/bulletin.

SAMOSTATNĚ VÝDĚLEČNÉ AKTIVITY

Podpoříme výdělečné aktivity v různých oblastech: krejčovství, umělecká řemesla, návrhářství aj. Cílem je dlouhodobá ekonomická nezávislost účastníků. Budeme pořádát výuční kurzy a přednášky s tématy užitečnými pro drobné podnikatele, např. o možnostech navázání spolupráce s bankami ohledně poskytnutí výhodných půjček na rozjezd jednotlivých výdělečně činných aktivit.

ZDRAVOTNICTVÍ

Budeme spolupracovat na projektech, jež si kladou za cíl zlepšit hygienické podmínky ve školách vybudováním toalet (oddělených pro chlapce a dívky) či zabezpečením přístupu k čisté nezávadné vodě. Věnovat se chceme pacientům s psychickými nemocemi, kteří potřebují kvalitnější léčbu a podporu při odstraňování stigma, jež jejich onemocnění provází. □

věrečné zkoušky před velkými prázdninami, které jsou v provincii a lednu. Sledovala jsem jejich práci se dřevem a kovem, při šití šatů a školních uniforem i učení se složitým africkým účesům. Dozvěděla jsem se, že nejvíce moderním účesem je momentálně „tužka“, sešité pramínky vlasů ve tvaru tužky. Charita dává těmto studentům i příležitosti, např. zedníkům stavební zakázky a švadlenkám šití uniforem. Získávají tak nejen praxi, ale i reference a kvalitou si budují dobré jméno.

Je to výjimečný zážitek vidět u těchto projektů českou vlajku a cítit respekt místních.

□ Podporujete osobně některé z dětí na dálku?

Hned několik. Esther byla registrovaná mezi prvními, jako sirotek žila pouze s babičkou. V době registrace nechodila do školy a bez naší podpory by se tam nevrátila. Mám z ní radost, úspěšně složila maturitu a v Malongwe institutu se vyučila kadeřnicí. Specializuje se na přípravu složitých svačebních účesů nevěst! Pořádá u sebe doma několikaměsíční kurzy pro osm studentek, což je to pro ni jak zdroj příjmů, tak možnost předávat své znalosti dál. Je jí 27 let, je vdaná a má tříměsíčního chlapečka.

Díky získaným dovednostem se vždycky uplatní, ať prací v salónu nebo jako vesnická kadeřnice na volné noze.

□ A další student či studentka?

Moje druhá adoptivní dcera, také vyučená kadeřnice, bohužel zemřela ve dvaceti třech letech při komplikovaném

Pracovník Charity, agronom Daniel, probírá s příjemkyní půjčky účetní deník. V něm si žena vede jednotlivé příjmy a výdaje.

porodu. Nyní podporuji 17tiletého Yusufa, který se učí na elektrikáře.

□ Viděli jste se?

Původně jsem to neplánovala, abych nezbudila případnou závist, ale pak jsme se se sociálním pracovníkem domluvili a na deset minut jsme se sešli v kanceláři ředitele institutu. Je to radost mít možnost podporovat konkrétního mladého člověka, občas ho povzbudit a vidět jeho životní cestu. Yusuf pochází z mého oblíbeného poloostrova Busagazi, kde je ale velká chudoba a malá šance na vzdělání.

□ Jak děti vnímají podporu, kterou v programu Adopce na dálku® dostávají? Měla jste příležitost o tom se studenty hovořit?

Setkala jsem se s několika studenty, kteří již projekt skončili a pracují. Všichni vyjadřovali vděčnost a přání pomáhat dál. Jeden ze studentů, Brian, dokonce posílá část svého platu

na školné sirotkům v jedné škole. Další, Alex, zřídil projekt pro 25 sirotků a shání pro ně přímo v Ugandě dárce. Obecně většina z nich z vydělaných peněz podporuje mladší děti ve svých rodinách či chudší příbuzné.

□ Co vás ještě zaujalo?

Dárci určitě vědí, že Adopce na dálku® neznámá pouze podporu konkrétního dítěte, ale i komunity, v níž dítě žije. Jednou z možností jsou malé půjčky, o něž si mohou rodiny požádat poté, co absolvují trénink základních podnikatelských dovedností a proberou svůj návrh se zaměstnancem Charity Praha. Zpět musí vrátit 20 % částky. Navštívila jsem sedm rodin, které si za tyto peníze pořídily investice, například několik prasátek, kuřat, nové keře kávovníku či kadeřnické vybavení. Vyrábějí také rukodělné výrobky, které lze v Charitě Praha zakoupit. Zaujalo mě, jak tvrdě na svém záměru pracují, krok za krokem šetří a postupně investují dál. □

ADOPCE NA DÁLKU® PO ČTRNÁCTI LETECH ZAKLADATELKA ZPĚT V UGANDĚ

LENKA DOBIÁŠ ČERNÁ, zakladatelka projektu Adopce na dálku® v Ugandě, se do Ugandy v listopadu minulého roku vrátila. Zeptali jsme se na její zážitky.

□ Jak jste návštěvu prožívala?

Během pobytu jsem vzpomínala na začátky působení

Charity Praha v Ugandě. Terénní kancelář adopcí je ve vesnici Malongwe, kousek od České nemocnice sv. Karla Lwagy. V září 2000 jsem právě zde jako 21letá studentka bydlela u ugandské rodiny a zakládala projekt Adopce na dálku®. V té době jsem byla jedinou běloškou v okolí. Tady jsou kořeny celého projektu.

□ Jak se projekt od té doby změnil?

S nesmírnou hrdostí jsem pozorovala vše, co zde Charita Praha za posledních 14 let vybudovala. Přihlížela jsem tréninku sociálních pracovníků, který právě probíhal. Procházela jsem Technickým institutem v Malongwe a nahlédla do různých tříd, kde žáci zrovna skládali zá-

DÍKY AKTIVITÁM PRAŽSKÉ CHARITY MŮŽE DRAKE ŽÍT

Vypadají jako obyčejní kluci a holky. Ostatní Ugandané je ale mezi sebe přijímají jen velmi neradi. Proč? Jsou HIV pozitivní.

Nemoc, která děsí i Evropany, je v Africe skutečnou metlou. Uganda na tom zdaleka není nejhůře, ale i tam nakažených přibývá. Pokud se neléčí, jejich imunita se rapidně zhoršuje a oni pak brzy umírají na nemoci, jež by jinak přežili. Díky České nemocnici v Buikwe a Adopcí na dálku*, projektům Arcidiecézní charity Praha, má mnoho HIV pozitivních dětí šanci žít další desítky let. Lékaři totiž pomocí léků na podporu imunity dokážou zhoubný vliv viru velmi zpomalit, někdy téměř zastavit.

Jedním z HIV pozitivních dětí je Drake Ssegüya. Rodiče mu zemřeli a vychovává ho jen babička, již je už 79 let a velmi špatně chodí. Bydlí společně v malém

domku, který by se dal označit spíše za chatrč a žije se pěstováním plodin na kousku země okolo obydlí. Bez Adopce na dálku* by Drake zřejmě nikdy nemohl chodit do školy a bez charitní nemocnice by už možná nežil.

ZA SEDM TISÍČ MŮŽE STUDOVAT

Seven tisíc korun, jež posílá konkrétní český dárcer Jaromír Kašpar, mu zajišťuje vzdělání. A díky dalším stovkám a tisícikorunám z České republiky pro nemocnici v Buikwe má šanci i přes zákeřný vir, jímž se nakazil od matky ještě před narozením, žít možná i déle než jeho zdraví spolužáci.

Jak se podařilo, že Drake našel adoptivního otce v ČR? Místní pracovníci pražské Charity pravidelně procházejí vesnici a hledají ty, kteří jsou na tom nejhůře. Tak našli i Drake, vyfotili jej a popsali jeho situaci. Jeden z dárců si ho pak vybral.

Při osobním setkání působí chlapec velmi ostýchavě. Je mu už čtrnáct let, chodí ale teprve do šesté třídy a působí o něco mladším dojmem. Na otázky odpovídá pomalu a je vidět, že mu angličtina působí velké problémy. Je pro něj prý nejtěžším předmětem.

Jak ho berou ve třídě? „Mám tam i kamarády, nejlepší je asi Jonatan,“ odpovídá opatrně. Velmi rád si zahraje fotbal a velkým svátkem pro něj je, když si může dát kousek pečeného kuřete. Jakmile přijde ze školy, věnuje se nejprve práci na zahradě, aby zelenina i ovoce dobře rostly. Až poté se může věnovat domácím úkolům. „Když mám chvilku čas, pomáhám kamarádovi s výrobou drobných předmětů, které pak prodáváme,“ popisuje Drake svůj jediný malý příjem. „Moc vám děkuji, že ho podporujete. Já bych mu školu platit nemohla, možná bych ho ani nedokázala uživit,“ dodává roztřeseným hlasem jeho babička, která je na místní poměry v téměř osmdesátiletých letech velmi stará. Průměrná délka života je v Ugandě totiž jen 46 let. □

Tomáš Kutil
Článek vyšel v Katolickém týdeníku č. 47/2014

AKTUÁLNĚ
z Konga

DÍKY ZRANĚNÍ SE MOHL VRÁTIT DO ŠKOLY

Kvůli matčině nemoci přestal malý chlapec v Kongu chodit do školy. Až nenadálé zranění a pomoc Charity jej přivedly zpět ke vzdělání.

Tigana Massamba se narodil v konžské Kinshase jako prvorozený ze čtyř sourozenců. Když mu byly čtyři roky, rodiče jej svěřili do péče prarodičům. V šesti letech se z Tigany stal prvňáček na základní škole ve vojenském táboře Kokolo. V lavicích se dlouho neohřál, po dvou letech musel kvůli nedostatku peněz svou školní docházku přerušit. Rodinu finančně vysála zdravotní situace jeho matky. Tigana doufal, že se bude moci brzy vrátit zpět do školy. Uplynuly však tři roky a finanční situace rodiny to pořád neumožňovala. Chlapec si přivydělával čištěním bot v různých částech hlavního města. Pobytem v ulicích se začalo měnit jeho chování, trávil noci mimo dům. Rodiče na něj přestali mít vliv. Tigana, který v jedenácti letech definitivně ztratil vazbu ke svému dětství,

Tiganova ruka je už téměř vyléčena.

chtěl začít žít úplně svobodně. Zvolil si život na ulici.

CENTRUM NDAKO YA BISO PRO DĚTI ULICE

Chlapcova životní cesta nabrala jiný směr díky úrazu. Při policejním zásahu proti mladistvým delikventům se stal cílem nočního pronásledování a zlomil si pravé rameno. Takto indisponován nevěděl, kam se

ochýlit. Náhoda chtěla, že jednoho z jeho kamarádů napadlo odvést jej do Centra pro děti ulice Ndako ya Bisu, které financuje Arcidiecézní charita Praha. Tam byl přijat a ošetřen a jeho zranění bylo natolik vážné, že si vyžádalo půlroční hospitalizaci. Zaměstnanci centra využili této doby, aby s chlapcem začali pracovat, vyslechli jej a pokusili se o jeho usmíření s rodinou. Tiganova maminka bohužel skonal v červnu 2014, sblížování tedy pokračuje s prarodiči. Centrum babičce poskytl drobnou půjčku ve výši 40 dolarů, díky níž rodina prodává dřevěné uhlí a udržuje svůj rozpočet nad nulou. Chlapec se kvůli dlouhé přestávce ve vzdělávání nemůže vrátit do školy. Na takové případy jsou pracovníci centra zvyklí a mají k dispozici alternativní řešení. Tigana tedy prochází přípravným alfabetizačním kurzem ve specializovaném zařízení. Po jeho absolvování bude moci pokračovat v odborné výuce. Díky své slabosti pro auta se v budoucnu vidí jako auto-mechanik nebo řidič. □

SLUŽBA DRUHÝM A KŘESŤANSTVÍ JDOU RUKU V RUCI

V uplynulém roce zahájila díky Tříkrálové sbírce činnost Farní charita Kolín. Do jejího čela byla jmenována LUCIE RŮŽKOVÁ RYBÁROVÁ. „Byla jsem vycho-

vaná v křesťanském prostředí a vždy jsem tíhla ke službě potřebným. Proto jsem vystudovala vyšší odbornou školu sociální práce a při zaměstnání jsem si ještě doplnila vzdělání o bakalářský program sociální a charitativní práce. Tím

se mi jen potvrdilo, že služba druhým a křesťanství jdou ruku v ruce,“ říká nová kolínská ředitelka.

□ Poslední Tříkrálová sbírka byla v Kolíně velmi úspěšná...

Lucie Růžková Rybárová (vpravo) na tříkrálové koledě.

V obcích kolem Kolína lidé díky místním rozhlasům předem věděli, že přijdou koledníci, a tak byli připraveni: napekli buchty a koledníky velice mile přijímali. V Kolíně jsme snad poprvé vyzkoušeli koledovat dům od domu, a přes počáteční obavy koledníků se tento druh koledování osvědčil. Lidé nás přijímali, zpívali s námi a rádi si nechali posvětit své domovy.

❑ Kam směřoval výtěžek sbírky?

Bylo skvělé, že jsme mohli díky výtěžku zřídit a vybavit obě naše první služby: charitní šatník i kontaktní místo Dobrovolnického centra sv. Bartoloměje. Mohli jsme také vyškolit první dobrovolníky a můžeme je navíc i pravidelně dovzdělávat. Díky Tříkrálové sbírce mohla naše farní charita začít aktivně pomáhat potřebným lidem v okolí.

❑ Jak jste vybírala činnosti, jimž se bude vaše farní charita věnovat?

Aktivně jsem se účastnila komunitního plánování sociálních služeb v Kolíně. Chtěla jsem, aby se Farní charita Kolín stala partnerem města a aby pomohla v tom, v čem by mohla být užitečná a potřebná. Nechtěla jsem jen vymyslet něco, co by se nám třeba líbilo, ale nebylo by to žádané a potřebné. Charitní šatník v Kolíně doposud chyběl.

Dobrovolnické centrum jsem si moc přála, protože jsem na vlastní oči viděla ve svém bývalém zaměstnání v sociálním oddělení Nemocnice Kolín, jak je to potřebná a záslužná činnost a jak díky návštěvám dobrovolníků vždy pacienti pokročili. Přemýšlela jsem, zda by bylo možné, aby i osamělí senioři žijící v domácím prostředí měli takovou službu – blízkého

člověka, který by s nimi rád trávil čas, povídal si, četl nebo šel na procházku.

❑ S jakými pocity se ohlížíte za prvním obdobím svého „ředitelování“?

Je to obrovská zkušenost, velká škola života. Vážím si této možnosti a zároveň vnímám vlastně povinnost nabídnout obyvatelům Kolína a okolí možnost okusit křesťanství v praxi.

Obrovským povzbuzením je pro mě vstřícnost mnoha lidí. Vlídná slova o tom, jak jsou rádi, že Charita v Kolíně konečně začíná pracovat. V neposlední řadě pak cítím, že dílu je opravdu požehnáno od Pána Boha, což je viditelné na tom, kolik věcí se v relativně krátké době podařilo.

❑ A jaké jsou vaše vize do budoucna?

Ráda bych, aby se Farní charita v Kolíně zabydlela a aby ji vyhledávali potřební, dobrovolníci i zaměstnanci. Věřím, že jsme na dobré cestě, když už dnes zájem dobrovolníků převyšuje naše možnosti, a my proto hledáme prostor pro dobrovolnické centrum, v němž by probíhaly aktivity jako doučování dětí, výuka cizích jazyků nebo rukodělné dílny.

Chtěla bych, aby byla naše Charita ostrovem lidského přijetí a důstojnosti i kvalitním poskytovatelem sociálních služeb. ❑

Bulletin Arcidiecézní charity Praha. Vydává Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2.
Tel. a e-mail: 224 246 519, pomocdozahranici@praha.charita.cz (Centrum zahraniční spolupráce); 222 512 401, poradna@praha.charita.cz (sociální služby v pražské arcidiecézi); www.praha.charita.cz. Vychází 2x ročně.
Foto: Archiv Arcidiecézní charity Praha, foto strana 1, 5, 6: Tereza Hronová.

Evidenční číslo: MK ČR E 20853. Bulletin Arcidiecézní charity Praha vychází 11x ročně také v elektronické podobě. Příhláška k odběru je dostupná na <http://praha.charita.cz/onas/bulletin>.